

רחל מדחלת על כל העולם

המצלמה המשוטטת

המאבק בין המצלמה של מנייה קרמון לבין אמנון מור עומד להסתיים בהסכם שלום. הכתות במאבק הזה לא היו כל-כך שווים, כשום שמאחורי המצלמה של מנייה עמד האבא שלה, פרופסור יהודה קרמון, דיקן הפקולטה לגיאוגרפיה באוניברסיטה העברית, וגם האמא שלה, ומאחורי אמנון מור עמד רק אמנון מור.

למניה יש גוף חטוב ושער בלונדי רך וגולש, שהיא הביאה מארץ מולדתה שבדיה. עשר שנים היא יושבת בירושלים, ובשנים האחרונות קשרה קשרים הדוקים עם אמנון מור, המגיה של עיתון העולם המנוקד,

מנייה קרמון

למתחיל. בתום עשר שנים היא החליטה להיות צלמת. ההורים שלה שלחו אותה לגרמניה ללמוד צילום.

היא חזרה ארצה, התחילה לצלם, ואז התברר שהיא סובלת מדלקת ריאות קשה. ההורים שלחו אותה לשווייץ. כל זה היה מדי ארוך בשביל אמנון, והוא החל לשכוח אותה.

אבל היא התרפאה, חזרה ארצה והוא נזכר

זמר ושני שוטריס

ביום השישי האחרון עלה הזמו **אילקה רווה** על בימת מועדון החמאם, פתח את פיו והחל שר את השיר הרוסי הידוע, קאלינקה. מי שמכיר את אילקה רווה יודע שכל פעם שהוא עולה על הבמה ופותח את פיו, זה כדי לשיר את השיר הידוע קאלינקה.

יתכן שבזמיו סחה מכיר את אילקה רווה, ויתכן שלא. בכל אופן, כשאילקה התחיל לשיר, הוא ניגש אליו, הושיט לו יד גדולה ושרירית, וסתם בה את פיו.

הזמר השתק, ובזי ניצל את השקט הזה כדי להודיע לו שאם עוד פעם ישיר את קאלינקה, או כל שיר רוסי אחר, הוא יזאג אישית לכך שיותר לא יוכל לשיר שום דבר, לא שירים רוסיים ולא שירים לא-רוסיים.

כשהוא הוריד את ידו, אמר לו הזמר: „אבל הקהל רוצה לשמוע את השיר“ בזי הודיע לאילקה שלא איכפת לו מה הקהל רוצה. ואחר כך הוא התחיל לפרט מה מצידו יכול הקהל לעשות, אם הוא רוצה. אבל כיוון שהקהל ממילא לא שמע בקולו, לא כדאי לפרט זאת כאן. זה גם לא כליכך יפה.

לאילקה לא נותרה ברירה, והוא טיים את התוכנית בשיר האמריקאי סאמרטיים. אבל מיד אחרי התוכנית הוא הלך למשטרה. המשטרה התייחסה לעניין ברצינות רבה, ואמרה לו שהוא בהחלט יכול לשיר שירים רוסיים, כמה שהוא רוצה, ואם מישהו לא ירשה לו, שיפנה למשטרה, והמשטרה תגן עליו.

לכן אין להתפלא אם מעכשיו כל פעם שנשמע את אילקה שר שירים, נוכל לראות גם שני שוטריס, שעומדים על ידו ושומרים עליו עד שיגמור.

המבשרת

כשג'רדין (ג'ודי) גרברט הגיעה ארצה ממכסיקו לפני שנתיים, עטו עליה כל זאבי תל-אביב, ולאחר קרב קשה זכה בה **מיכאל** („מייק“) סטולו-בצקי.

הקרב על ג'ודי לא נערך לשווא, משום שג'ודי היתה יפהמיה בלונדית מקסימה, ונוסף על זה גם תרבותית ומשכילה, ונוסף על זה גם יודעת לבלות, ועוד כל מיני דברים.

מייק זכה בה לא רק משום שהוא איש-יחסי-ציבור, ולכן יודע לנהל יחסים, וגם לא רק משום שהוא תושב קבוע של „ורח“ „מנדי“, ויש לו נסיון בי

סטודובצקי

בה מחדש. הידידות שלהם הלכה ונתהקה, אמנון הפך בן-בית אצל משפחת קרמון, אבל בעיני משפחת קרמון הובר לא מצא חן. וכשהבת החליטה שהיא זקוקה להשתל-רות בשטח הצילום, שלחו אותה במסחה רבה להשתלם בגרמניה.

מלחמת-ששת-הימים החזירה את הבת אר-צה. היא באה להראות מה למדה בגרמניה, ועכשיו היא משוטטת בירושלים ומצלמת. כשהיא תגמור לצלם, היא תחזור לגרמניה להמשיך בלימודיה, אבל הפעם, מלבד ה-מצלמה, היא תיקח איתה גם את אמנון.

הדסה לוחטת שוב

הדסה מור היא סופרת רצינית ואחר-אית. היא אינה בודה את סיפוריה מדמיונה. עליה לחיות אותם קודם, כך היא מרגישה. לפני שהיא כותבת אותם.

מאז כתבה את הרומן הסנסציוני שלה דרכים לווהטות, בו חשפה באופן אוטוביוגרפי את עלילות האהבה שלה עם אי-שיות מרכזית במדינה, שהופיעה בספר בשם כדוי — נוהרים אנשים רבים לא ליצור עמה ידיות אינטימית קרובה, מחשש פן יהפכו לגיבורי יצירותיה הבאות.

אולם הדסה אינה נחה על זריהדפנה ה-ספרותיים שלה. במרץ בלתי-נלאה היא ממ-שוכה לאסוף חומר. כדי לעשות זאת בצורה הטובה ביותר, היא חזרה לרקע שסיפק לה את סיפוריההאהבה של הרומן הראשון שלה. איאפשר לשכוח את תיאור האונס שאונס מתי ניב, גיבור דרכים לווהטות, את הסטר-דנטית הגר מירון בירושלים.

עכשיו נמצאת הדסה מור שוב בירושלים, ושוב כסטודנטית. היא אמנם בעלת תואר ב-א בחינוך, אולם עתה היא לומדת משפ-טים, שנה שלישית. היא גרה במרתף חמוד בירושלים ועובדת כעיתונאית הפשית בי-דיעות אחרונות. אבל גיבור הרומן שלה, הפעם, אינו איש-צבא בכיר, כי אם קריין-חדשות בקול ישראל — **היום תדמון**.

חיים תדמון נמצא אמנם במעמד משפטי של נשוי. הוא עניין נשוי למשוררת ולקריין-גית רחל הלפי, עמה הוא מתגורר בי-טלביה. אולם השניים עומדים בפני גירוש, והירושלמים, הרואים עתה את הדסה מור בחברתו של חיים תדמון, כבר מספרים ש-הוא עומד לשאת אותה לאשה.

„אנחנו עוד לא מתחננים“, אמרה השבוע הדסה מור, „קודם כל הוא צריך להתגרש. בכלל, התחילו לדבר על כך עוד לפני שאנח-נו החלטנו“.

אבל אם יהיה תדמון גיבור הרומן הרביעי של הדסה מור, הוא יצטרך להמתין מעט. ביתחיים עסוקה הדסה בחיבור הרומן השלי-שי שלה, בו היא מקדישה שני פרקים

הדסה מור

שלמים לחייוניתה בתקופת המלחמה האחר-ונה. הספר יצא אמנם רק בעוד מספר חוד-שים, אך הדסה מבטיחה שהוא יעורר רעש לא פחות מיצירתה הראשונה.

לאלה, שזיהו את האנשים מאחורי השמות הבדויים.

„אני לא הייתי נוגע בה אפילו במוגל!“ החבר הירגם לה שוב את דבריו, והיא הודתה לעוד בחיך מלבב נוסף. „האמריק-איות האלה בכלל“, הוסיף עוד.

וכך שטפה לה השיחה להנאת כולם, עד שהטרמפיסטית הגיעה למחור-חפצה. עודד עצר את המכונית, והטרמפיסטית קירבה את פיה אל אוזנו, ולחשה לו: „אני באמת מודה לך מאוד על הטרמפ, וגם על כל המחמאות שנתת לי“.

ולפני שעודד הספיק לשים לב שהוא דיכ-רה אליו בעברית צבירת צחה, היא כבר נמצאה הרחק מהמכונית.

השבוע טייל מייק עם אורחים מחוץ-לארץ ברצועת עזה. כשהגיעו לאל-עריש, נכנסו למועדון-קצינים באחד המחנות, כדי לשתות משקה קר. על קירות ה-מועדון היו תלויות בערבוביה תמונות של בחורות שביקרו במקום, ליד תמו-נות של עבד-אל-נאצר, עאמר ומנהיגים מצריים אחרים.

התזירים מיהרו לחטוף את המנהיגים המצריים, כדי לקחתם למזכרת, ומייק נעמד ליד תמונת אחת הבחורות, וקפא במקום. הוא ראה שם את ג'ודי שלו, שותה בירה ומחייכת לעבר קצין מצרי.

עכשיו הוא מוכן לתת כמה שנים מ-חייו כדי לדעת אם גם על הקצין ה-מצרי היא נטעה לבשר להוריה או לא.

שהיתה לו כוונה מלאה לעשות את אותו הדבר, ניסה לצנן את התלהבותו ולפנות מקום לעצמו.

„השתגעתי“, הוא אמר לו בעברית, „תראה איזה פרצוף יש לה! דבר כזה אתה תכניס למטה שלך“.

„מה הוא אומר?“ שאלה התיירת בצחוק. „הוא אומר שאת חמודה נורא“, הסביר לה הידיד, „שיש לך עיניים נפלאות“.

התיירת נהנתה וחייכה אל עודד חיוך חושף-שיניים.

„תשמע, היא הרי מלוכלכת! אתה לא רואה?“ הוסיף עודד להשמיע דברי חיבה,